

Timoteuksen kirje

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan rukous- ja tiedotuskirje

Toukokuu 2015/Oulu

Timoteuksen luterilainen seurakunta on yksi Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan jumalanpalvelusseurakunnista. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta sekä synnyttää ja tukea Pyhään Raamattuun perustuva luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme.

Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi! (1.Tim 6:20)

Tulla ja mennä vapaasti

past. Janne Koskela

Jeesus sanoo: *Totisesti, totisesti minä sanon teille: minä olen lammasten ovi. Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja ryöväreitä; mutta lampaat eivät ole heitä kuulleet. Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen. Varas ei tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys.* (Joh 10:7-10)

Jeesus on ovi iankaikkiseen elämään. Tuo elämä alkaa jo täällä ajassa, kun ihminen pyhän kasteen pesossa syntyy uudesti ylhäältä, saa synnit anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan. Siinä meidät synnin, kuoleman ja perkeleen orjat temmataan sielujen murhaajan, varkaan ja valheen isän turmelevista ja tuhoavista käsistä Jumalan lasten iloon, rauhaan ja vapauteen, elämään uskossa Jeesuksen omana.

Toisaalla Herramme opettaa, että tuo ovi elämään on ahdas. Se on ahdas, koska se on Jeesuksen muotoinen, kätketty Herramme alennukseen ja kärsimykseen, ”jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät”, niin kuin Jesaja todistaa. Joka käy tästä ovesta, joutuu luopumaan omasta ylpeydestään, omista ansioistaan, tämän maailman suosioista, ja suostumaan ristinmuotoiseen elämään. Niin kuin pilkattiin ja halveksittiin Herraa, niin pilkataan ja halveksitaan myös hänen palvelijoitaan.

Mutta mitä sitten, kun lammas on kerran Jeesus-ovesta astunut sisään? Kun joku on kasteen ja uskon kautta uskaltanut seurakunnan seinien sisäpuolelle? Paneeko Hyvä Paimen kaulaan rautapannan, päähän tiukan pipon ja kahlitsee seinään, ettei lammas vain joutu enää koskaan hukkaan (eikä myöskään turhaan iloitse elämästä, kristitty kun on)? Ei suinkaan! Jeesushan sanoo: ”jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen... Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys.”

Jeesus on lampaiden portti turvaan ja suojaan lammastarhaan. Hän valvoo, etteivät yön kauhut, sudet eivätkä varkaat pääse lampaisiin käsiksi. Mutta hän on myös Hyvä Paimen, joka aamun koittaessa kutsuu laumansa kokoon ja johdattaa sen avarille, viheriäisille laitumille. Hänen kauttaan ja hänen kanssaan voi tulla ja mennä vapaasti, niin kuin Paavalikin todistaa: Vapauteen Kristus meidät vapautti (Gal 5:1).

Seurakuntaakaan ei ole tarkoitettu raskaaksi kahleeksi eikä vankilaksi. Kenellekään ei panna kahletta kaulaan eikä palloa jalkaan. Ajattelen, että vapaus tulla ja mennä on olennainen edellytys sille, että voimme kilvoitella tunnustuksellisessa seurakuntaelämässä. Kun ketään ei ole kahlittu patteriin, voimme iloisesti lausua: tässä on tämän seurakunnan tunnustus ja sen mukaan tahdomme ojentautua. Jos tunnustus on jonkun mielestä väärä tai vinoutunut, oven saa auki myös sisäpuolelta. Jos joku lähtee, perään ei huudella solvauksia eikä yhteyksiä tai ystävyyssuhteita katkoka. Takaisinkin otetaan ilolla ja ilman syytöksiä!

Jeesuksen sana ”käyvä sisälle ja käyvä ulos” ei toki tarkoita sitä, että kristitty voi noin vain jättäytyä pois seurakunnan elämästä, tai käydä joka viikko eri tunnustuskunnan jumalanpalveluksessa. Tietysti emme myöskään kannusta sellaiseen. Seurakunta on tarkoitettu meille kodiksi ja turvaksi, ei valintatalo-kioskiksi. Kristityn vapaus ei ole Kristus-ruumiista irtileikatun käden tai Kristus-viini-puusta maahan pudonneen oksan vapautta. Todellinen vapaus tulee Jumalan sanan totuudesta, oman yhteytensä löytämisestä ja vapaaehtoisesta suostumisesta siihen. ”Jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu”, sanoi Jeesus.

Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on teidän vapaaksi. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi. (Joh 8:31-32, 36)

Kuulumisia Timoteus-yhteisön talousrintamalta

Mika Jylhä

läti kestää hänen armonsa! (Ps. 136)

Timoteuksen budjettia tehdessämme tiesimme, että tästä vuodesta on tulossa talouden kannalta haastava. Henkilöstömenot ovat kasvaneet, samoin myös osuutemme lähetyshiippakunnan yhteisistä menoista.

Iloa voin kuitenkin esitellä neljän ensimmäisen kuukauden taloustilanteen. Erityisesti hyvä nousu kolehtituotoissa on saanut talouden hyvään malliin, emme ole kuin vähän budjetista jäljessä. On kuitenkin pantava merkille, että kesä vääristää talouslukuja jonkin verran - silloin tulot ovat pienemmät. Seurakuntamme toiminta rahoitetaan pelkästään vapaaehtoisilla lahjoituksilla - apuamme siis tarvitaan!

Tulomme koostuvat kolehtikannatuksesta ja tilikannatuksesta, ks. tilitiedot jäljempänä "Yhteystietoja"-kohdassa.

Kolehtitulot neljälle ensimmäiselle kuukaudelle olivat 10976€. Tämä on 182% edellisen vuoden vastaavasta jaksosta. Tilikannatuksissa oli myös hienoista nousua, yhteensä 10227€. Tulot olivat siis kokonaisuudessaan 21203€. Menot olivat 21645€, joten neljän kuuden saldo oli -441€.

Hiippakuntasihtööri Sami Niemi kertoi, että Lähetyshiippakunnan talous kehittyi oivaan suuntaan. Seurakuntien taloudellinen kannatus oli 22% edellisvuoden vastaavaa aikaa korkeampi. Seurakuntien taloudet olivat kuitenkin yhteenlaskettuna vielä reilut 9000€ tappiolla. Tämä on tietenkin odotettavissa oleva asia, sillä seurakuntien hiippakuntamaksumenot kasvoivat tälle vuodelle olennaisesti. Tappio on kuitenkin selkeästi pienempi kuin viime vuonna tähän aikaan.

Kotia etsimässä

Pauliina Pylvänäinen

Toukokuun lopulla neljä vuotta sitten Suomi juhli jääkiekon maailmanmestaruutta ja minä mieheni kanssa opintojen päättymistä. Olimme onnekkaita maistereita, sillä kummallekin oli tiedossa työpaikka heti valmistumisen jälkeen. Edessä tosin oli myös muutto pois tutuksi tulleesta Joensuusta. Suuntasimme kesällä Keski-Suomeen pienelle paikkakunnalle, josta emme lähtökohtaisesti tienneet juuri mitään.

Opiskeluvuosina Nehemian seurakunnasta oli tullut meidän paikkamme. Siellä tapasimme ystäviämme. Pienessä yhteisössä tunsimme käytännössä kaikki toinen toisemme. Messusta oli tullut minulle ja miehelleni viikon kohokohta. Tiesimme, että muuton myötä tilanne muuttuisi väistämättä. Koska lähin suuri kaupunki olisi parinsadan kilometrin päässä, messuissa ei olisi enää varaa valita. "Annetaan paikalliselle toiminnalle mahdollisuus", pohdimme vilpittömän myönteisesti, "onhan seurakunta kuitenkin melko pieni ja molemmat papit ovat miehiä". Näiden kriteerien turvin alamme pakata tavaroitamme ja suunnata kohti länttä.

Syksyn mukana saapuu arki. Se tarkoittaa paljon uusia haasteita, ihmisiä ja tekemistä. Töihini naapurikuntaan on tunnin ajomatka. Koska työtehtävät ajoittuvat ripotellen aamu- ja iltayhdeksän välille, en juuri ehdi olla kotona. Viikonloppuisin minulla olisi periaatteessa mahdollisuus tutustua kotipaikkakuntani ihmisiin, mutta voimani eivät enää riitä uuden

harrastuksen aloittamiseen. Niinpä ainoa paikallinen, jonka kanssa pääsen tekemään tuttavuutta, on naapurin Erkki. Satumme nimittäin joskus lakaisemaan portaita yhtä aikaa.

Sunnuntaiaamuisin kävelemme mieheni kanssa kirkkoon. Raskas ovi paukahtaa kiinni, kun kopistelemme sisään. Askeleet kaikuvat. Istuudumme penkille ristin sakaraan. Kun nostan katseeni virsikirjasta, vastassa on avoimesti hämmästeleviä ilmeitä. Ne kysyvät: Keitä nuo nuoret ovat, mitä he täällä tekevät?

Saarnan aikana ajatukseni harhailevat. En voi olla miettimättä, montako kertaa aiemmin se on jo pidetty. Päätösvirren jälkeen seuraan, kun ihmiset poistuvat jonossa pääovesta. On hiljaista. Kätellään pappia, toivotetaan siunausta. Ei esittäydytä. Kuulumisia ei vaihdeta. Kotimatalla emme mieheni kanssa ruodi, mitä saarnasta saimme, kuten ennen. Emme enää kerro seurakuntalaisten kuulumisia toisillemme. Päällimmäiset ajatukseni ovat, että tulipahan käytyä ja sainpahan ehtoollista. Kerta kerralta tunnen itseni pettyneemmäksi ja surullisemmaksi. Kotona kuuntelemme netistä toisen saarnan.

Myöhemmin tiemme vei pois Keski-Suomesta Ouluun ja Timoteuksen seurakuntaan. Olimme jälleen paikkakunnalla, jossa emme tunteneet aluksi ketään - mutta

täällä pääsimme kotiin. Lioittelematta minulla ei ole koskaan ollut mitään muuta niin ikävä. Messun liturgia muuttui jälleen eläväksi. Virret puhuttelivat. Saarnoista riitti ruodittavaa pitkäksi aikaa. Meidät otettiin lämpimästi vastaan, meitä tervehdittiin, meidät kohdattiin. Vaikka emme ole helposti ihmisiin tutustuvia tyyppisiä, uusia tuttavuuksia tuli lyhyen ajan sisällä niin paljon, että nimet olivat vaarassa häipyä mielestä saman tien.

Olin vuosikausia kyllä tiennyt, että luterilaisen tunnustuksen mukaan hyvä seurakunta on paikka, jossa "evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan". Kun aikoinaan mieheni kanssa mietimme omia kriteerejämme uudesta seurakunnasta, luulimme soveltavamme tätä periaatetta. Ne eivät käytännössä kuitenkaan toimineet. Vaikka ulkoiset puitteet olivat periaatteessa kunnossa, jotain tärkeää puuttui. Siellä, missä Jumalan Sana saa olla kokonaan esillä, siellä Kristus synnyttää elävää uskoa iloineen ja kipuineen. Siellä ehtoollinen on seurakunnan yhteinen juhla-ateria. Siellä meillä on yhteys Kristukseen ja toisiimme.

Toimiva seurakuntayhteys taitaakin olla kuin terveys: Sen arvon tajuaa usein vasta silloin, kun sen menettää. Siksi en voi olla muistuttamatta. Jos elämäntilanteesi joskus muuttuu ja sikäli kun sinusta riippuu, katsothan, että muutat kunnolliseen kotiin.

Pidä huoli siitä, että sinulla on paikka, jossa kaikkivaltias Isämme saa sinua ja rakkaitasi hoitaa. Paikka, johon sinä voit mennä rauhassa rakentumaan.

Vastaavasti toivon, ettemme pitäisi itsestäänselvyytenä sitä, mitä meillä nyt on. Voimme kiittolisena rukoilla seurakuntamme, pastoreidemme ja toistemme puolesta. Saamme myös muilla tavoin tukea ja rakentaa seurakuntaamme, kukin mahdollisuuksiemme ja Jumalan tahdon mukaan.

Helatorstaina seurakuntamme vietti suurta juhlaa, kun saimme uuden pastorin. Uskon, että Jumala käyttää Ilkkaa Sanansa palvelijana parhaaksi katsomallaan tavalla. Toivon, että toisen pastorin saaminen vahvistaisi seurakuntaamme ja auttaisi etsijöitä löytämään Isän luokse. Rukoilen, että saisimme jatkossakin elää kuin ensimmäiset kristityt Apostolien teoissa:

Seurakunta kuunteli ja noudatti uskollisesti apostolien opetusta. Uskovat elivät keskinäisessä yhteydessä, mursivat yhdessä leipää ja rukoilivat. (Apt 2:42)

Puolustaja

Jukka Kemppainen

Äskettäin lehdissä ja nettiuutisissa oli uutinen, että kahden suomalaisen poliittisen puolueen puheenjohtajat olivat kristittyjä ja se ahdisti omaa kantaansa ajavaa ateistia. Samanlaisia mielipiteitä on tullut vastaan aikaisemminkin. Joidenkin mielestä Raamattuun uskomisen aiheuttaa sen, että näkökulmat kapenevat eikä ainakaan yhteiskunnan päätöksiä ei saa tehdä uskon pohjalta. Onko asia näin? Osaameko puolustaa kristillistä uskoa.

Oma kokemus uskon puolus-tamisesta tuntuu sarjalta epäonnistumisia. Mutta kuitenkin asiaa kannattaa miettiä ja opetella. Paavali muistuttaa, että meillä on aarre. Aarre, joka on arvokkaampi kuin mikään muu maailmassa. Tätä aarretta kannattaa puolustaa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme. Eikö enkeli voisi puolustaa Jeesta ja kristillistä uskoa voimalla ja väkävyydellä, niin että lapseni, ystäväni, työkaverini, sukulaiseni kaatuisivat maahan ja alkaisivat itkeä

syntejään? Eikö joku supersaarnaaja voisi avata Raamatun sanaa ja ampuu sillä alas kaikki epäuskon palavat nuolet?

Mutta Jumala valitsi minut ja sinut. Kuuntelemaan miestä, jonka mukaan Raamattu on täynnä virheitä, miten siihen voisi luottaa. Kuuntelemaan äitiä, joka sanoi uskovansa Jumalaan muttei sillä tavalla kuin kirkko opettaa; eihän Jumala voi tuomita ketään kadotukseen. Kuuntelemaan lasta, joka kysyy milloin Jumala loi dinosaurukset.

Kuunteleminen on erittäin vaikeaa. Oppisinpa kuuntelemaan lähelläni eläviä ihmisiä. Sitähän minäkin toivon, että minua kuunneltaisiin. Haluaisin jakaa iloni, tuskani ja toivoni. Haluaisin myös jakaa aarteen. Jumala oli Kristuksessa ja sovitti minun ja sinun synnit ristin kuolemalla. Tätä aarretta on vai-

kea ymmärtää, koska kyse on Jumalan hullutuksesta. Kristittyinä olemme Kristuksen ylösnousemuksen todistajia ja julistamme ihmiseksi tulles-

ta ristiinnaulitusta Jumalasta. Eihän sitä kukaan usko! Meidän sydämme ei halua kuulla synnistä, joka naulitsi Kristuksen ristille. Mutta Jumala tietää millaista tekoa me olemme ja antoi meille Puolustajan. Pyhä Henki luo meihin uskon Kristukseen, hän on meidän puolustajamme ja asuu meissä. Puolustaja neuvoo ja opettaa meitä, erityisesti Raamatun kautta.

Puolustajamme muistuttaa yhä uudelleen meitä, miten ihminen lankesi syntiin mutta Jumala lupasi ihmiskunnalle siemenen, joka on polkeva rikki käärmeen pään ja jota käärme on pistävä kantapäähän. Tämä siemen on Jumalan Karitsa, ainoa, joka kantaa sinut ja minut läpi elämän ja läpi kuoleman.

Yhteystietoja

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan pastori Janne Koskela on käytettävissäsi, jos sinulla on kysyttävää seurakuntaan liittyen, haluat ripittäytyä, keskustella hengellisistä asioista tai selvittää oman elämän sotkuja ja umpikujia. Ota rohkeasti yhteyttä! gsm 050 3667747, email janne.koskela@lhp.fi

Pastorin puhelinpäivystysajat: su klo 16-17.30, ke klo 10-12.

Pastori Ilkka Pöyry, Muhos: gsm 0504373060, email. ilkka.poyry@lhp.fi

Pastori Jyrki Anttinen, Pello: gsm 040 - 5838042, email. jyrki.anttinen@lhp.fi

Kuuntele saarnoja, lue Pyhäkön Lamppu-lehteä ja katso opetusvideoita: www.lhp.fi

Janne-papin hengellistä musiikkia löytyy YouTube-palvelusta hakusanalla Janne Koskela music

Tiliyhteys : FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363 Keräyslupa 2020/2013/3630

Rukoile kanssamme!

Kiitämme:

Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta.

Jumalan sanasta, josta voimme oppia tuntemaan Elävän Jumalan ja hänen hyvän tahtonsa.

Jumalan perheväen yhteydestä.

Lähetyshiippakunnasta ja piispa Ristosta.

Onnistuneesta pappisvihkimyksestä helatorstaina

Mahdollisuudesta kokoontua yhteen Kristuksen seurakuntana, Jumalan perheväkenä.

Runsaasta messuvieraiden ja pyhäkoululaisten määrästä kulunee na vuonna.

Huolenpidosta seurakuntamme ja lähetyshiippakunnan taloudessa.

Pyydämme:

Siunausta kirkkovuoteen, työn suunnitteluun ja kaikkiin kohtauksiin.

Viisautta ja johdatusta lähetyshiippakunnan seurakuntaverkoston rakennustyöhön.

Siunausta rippikoululaisille uskon pyhien salaisuuksien opiskeluun.

Siunausta Janne, Jyrki ja Ilkka-pastoreille ja heidän perheilleen sekä Risto-piispalle ja vaimollensa Marja-Liisalle. Viisautta sekä Janneen että Jyrkin opintoihin.

Siunausta Typön, Aitan ja Mayn perheille lähetyskentillä.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainotuille ympäri maan piirin. Erityisesti muslimimaiden vainotuille kirkkoille.

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukousoilijoita.

Armolahjojen täyteyttä seurakunnassa - Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä. Sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Jumalan siunausta ja herätystä koko Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle. Sitä, että kirkon jäsenyyden jättäneet eivät jäisi tyhjän päälle, vaan löytäisivät elävän seurakuntayhteyden.

Kaikkien maailman uskovien yhteyttä.

Messu joka sunnuntai klo 10.30.

Tuulimylynkatu 18

Tervetuloa!

